

A Kozmosz éneke

— Szonettkoszorú —

csin
műveléssel

1.

CSORDÁS GÁBOR

Külön világot alkotok magam
a József-utcai lakatlan telken.
Mielőtt a felejtés kése elken,
egy „brazil” lepkét űzők boldogan,

vágom a liánt, rikolt a tukan,
meleg eső hull, vasfa törzse reccsen.
Egy varangyot a siklóhoz betettem,
sietek haza megnézni, mi van.

Csak hormon, hogy a Nusit úgy figyeltem,
és az alkony se „aláakonyulat”.
„Magam”, „világ” és „alkotás” süket

szirénei fenik rám körmüket,
s egy órásmester kalapja alatt
kerengő bolygó friss humussza lelkem.

2.

KÁNTOR PÉTER

Kerengő bolygó friss humussza lelkem,
s ahány pillanat, annyi alkalom,
sarjad belőle kék és fájdalom —
tulipán és keserűfű a kertben.

Én nem szabom meg, mikor mit teremjen,
nem írom elő, mint a hatalom,
mely őrszemként figyel a falakon,
hogy minek örüljön, mit ne szeressen.

Csak mint szív-munkás az elme-laborban,
felmutatom az édesben, a sósban,
ahol kerestem, s ahol nem kerestem.

Bár vizitelné gyógysugarú fény,
s láttatná vele a kancsal remény:
Szépségfák állnak illatokkal telten.

3.

GERGELY ÁGNES

Szépségfák állnak illatokkal telten.
A *fin de siècle* őket hagyta itt.
Az új évszázad miért-varjait
hajtják az évek, egyre éhesebben.

A szántóvető sosem vétkes ebben:
neki is elhajtják a falvait,
mert jégre visz, ki még garatra vitt
a gabonából, s hallgat összeverten.

Mindenki út. A törmelék fölött
mint irtóztató aszimmetria
csak a tigris nagy vére mennydörög

s a szépségfa négy szegletnek rohan.
Egykoron itt ment az Emberfia.
Dübörgő gépváros zugó agyam.

4.

BAKA ISTVÁN

Dübörgő gépváros zugó agyam,
Nem alhatom a zajtól — egyre járnak
A kerekek, a kalapács se fárad,
Formálva munkadarabom — magam.

Sodródodom dörgő gépeim között,
Szétfűrészelve, esztergálva, fúrva,
Selejtbe dob egy Akarat, de újra
Fölvesz, megolvaszt, új formába önt.

És visz tovább a vad futószalag,
Sívítok sóvár köszörűk alatt,
Olajat sírok, és csak egy vigasz van,

Hogy pénteken, ha bérüket kiadtam,
A képek, eszmék elhagyják agyam,
Szétkujtorognak részeg-boldogan.